

[Aksel Larsen.]

den lavet på fornuftig vis enten som detailoms eller merværdioms, sættes i vejret, endda med meget kort varsel.

Men måske dæmrer det alligevel. Den skattebuket, finansministeren har overrakt folketinget, viser i hvert fald, at der på adskillige, ikke uvæsentlige områder er fremskridt at spore i opfattelsen. Det er, ligesom man på disse områder er ved at komme nærmere til den opfattelse, der er udtrykt i socialdemokratiets kongresprogram af 1961, det program, om hvilket onde tunger vil vide, at finansministeren går og tænker på at få det revideret til højre, eller ad venstre og konservative til.

Men alligevel, mon det hele ikke kan klares på en mindre kompliceret måde? Når vi går ud fra, at staten virkelig har brug for en indkomstforøgelse på 1½ milliard kr., og lad os gå ud fra, at det i sidste instans er i alles interesse, at staten får pengene, lad os så overveje, om de ikke kan fremskaffes på en bedre måde.

Ude i befolkningen, og vel især blandt lønmodtagerne, er der en berettiget aversion imod flere indirekte skatter, og vi burde alle være frygt ved tanken om, hvad de af sådanne skatter forårsagede prisstigninger kan bevirke. Derfor bør det overvejes, også selv om det radikale hovedstadsorgan med rædsel har sluppet den tanke, det udkastede ved synet og duften af buketten, om det ikke er bedre at tage pengene ind gennem et par måneders eller et kvartals ekstra indkomstskat til staten. Hvis man er i tvivl om, hvor meget det ville give — man siger: vi aner ikke, hvad udskrivningsprocenten bliver, og vi ved ikke, hvordan indkomsten er endnu, for vi har ikke fået selvangivelserne gjort op — så kunne man jo støtte sig på den skat, der betales i øjeblikket, og fastsætte ekstraskatten til en passende procentdel af denne eller anvende en del af indeværende skatteårs skat og en del af næste skatteårs skat som en art målestok for, hvad der skulle betales ekstra. En sådan løsning har den fordel, at så ved enhver, hvad han skal betale. Det vil tiltale det ærede medlem hr. Peter Nielsen, og så påvirkes priserne og omkostningsniveauet ikke i opadgående retning, og der bliver også beskattet mere

i forhold til den enkeltes evne, end tilfældet er, når der pålægges forbrugsskatter.

Den højtærede finansminister sagde, at han må have 1½ milliard, for at staten kan få et kasseoverskud på 1 milliard kroner, altså for at man kan trække 1 milliard ud af det aktuelle forbrug. Lad os overveje, om dette mål ikke kan nås på en anden og bedre måde end ved at nedkule pengene midlertidigt i nationalbanken.

Vi har et boligproblem her i landet, og det er stort. Der kan snakkes evindeligt om, at det skal løses, at vi skal op på at producere mindst 50.000 boliger om året, og at boligproduktionen bør have prioritet, men det hjælper alt sammen ingenting, så længe man ikke løser boligbyggeriets finansieringsproblem og dermed gør noget grundlæggende for at nå op på det nødvendige antal lejligheder og for, at huslejen kan bringes ned i menneskelige højder. Et hus eller en lejlighed kan holde i mange år, og det er kun beskåret meget få at kunne betale alle omkostninger ved indflytningen eller erhvervelsen kontant — hvis der overhovedet er nogen, der gør det. Men til de reelle omkostninger kommer de falske som følge af, at byggeriet finansieres ved lån, som efterhånden er kommet så skyhøjt op i reel rente, at man i gamle dage ville have kaldt det åger.

Obligationskurserne må op, og den effektive rente må ned. Det vil regulere omkostningerne ved byggeriet nedad, og det vil igen bringe huslejen ned på et rimeligt niveau, samtidig med at det i øvrigt vil påvirke lånerenten i hele samfundet, også til gavn for erhvervslivets omkostninger. En forudsætning er det imidlertid, at den nødvendige kapital til udlån til boligbyggeriet skaffes. Det kan udtrykkes på anden måde: hvis vi i løbet af en kort årrække vil have forøget og billiggjort boligproduktionen tilstrækkeligt — og derved også opnå at bringe huslejen i det allerede færdiggjorte nyere byggeri ned — må vi begrænse forbruget af visse andre produkter eller varer og overføre den således sparede forbrugsevne til boligforbruget. Det bør overvejes, om det ikke vil være mere rigtigt end at opkræve en milliard eller et andet beløb mere i skat, end staten har brug for, at lade befolkningen, f. eks. gennem en årlig